

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційним зверненням громадянина
Аниченка Миколи Володимировича
щодо офіційного тлумачення положень статті 320
Цивільного кодексу України у взаємозв'язку
з положеннями частини сьомої статті 41 Конституції України,
статей 6, 7, 8, 10 Житлового кодексу Української РСР, статті 383
Цивільного кодексу України

м. Київ
2 березня 2011 року
№ 8-у/2011

Справа № 2-7/2011

Конституційний Суд України у складі суддів:

Головіна Анатолія Сергійовича — головуючого, доповідача,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Винокурова Сергія Маркіяновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Стрижака Андрія Андрійовича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Аниченка Миколи Володимировича про офіційне тлумачення положень статті 320 Цивільного кодексу України у взаємозв'язку з положеннями частини сьомої статті 41 Конституції України, статей 6, 7, 8, 10 Житлового кодексу Української РСР, статті 383 Цивільного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Головіна А. С. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

установив:

1. Громадянин Аниченко Микола Володимирович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статті 320 Цивільного кодексу України (далі — Кодекс) у взаємозв'язку з положеннями частини сьомої статті 41 Конституції України, статей 6, 7, 8, 10 Житлового кодексу Української РСР, статті 383 Кодексу.

Відповідно до положень статті 320 Кодексу власник має право використовувати своє майно для здійснення підприємницької діяльності, крім випадків, встановлених законом. Законом можуть бути встановлені умови використання власником свого майна для здійснення підприємницької діяльності.

Автор клопотання обґрунтовує необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень Кодексу неправильним їх застосуванням судами України при вирішенні спорів щодо зміни статусу жилих приміщень на нежилі та видачі дозволів на використання жилих приміщень для здійснення підприємницької діяльності, не пов'язаної з промисловим виробництвом.

Суб'єкт права на конституційне звернення просить дати офіційне тлумачення положень названої статті Кодексу в контексті того, чи обмежено право власника на використання належного йому майна для здійснення підприємницької діяльності, чи може бути зміна цільового призначення жилого приміщення (квартири, будинку) на нежиле підставою для розміщення в ньому магазинів, перукарень, лікувальних закладів тощо.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання щодо відкриття конституційного провадження у цій справі у зв'язку з прийняттям Другою колегією суддів Конституційного Суду України процесуальної ухвали від 10 лютого 2011 року про відмову у його відкритті на підставі пункту 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України», виходить з такого.

Конституція України визначає коло питань, підвідомчих Конституційному Суду України, одним з яких є офіційне тлумачення Конституції України та законів України (статті 147, 150).

Офіційним тлумаченням вважається діяльність компетентного органу державної влади щодо з'ясування і роз'яснення волі законодавця, матеріалізованої в нормі права (абзац шостий підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини Ухвали Конституційного Суду України від 5 жовтня 2010 року № 61-у/2010).

Згідно з Конституцією України правовий режим власності визначається виключно законом (пункт 7 частини першої статті 92), тому порядок використання такого об'єкта власності, як квартира, з метою, не пов'язаною з проживанням, має бути закріплений у законі. У той же час Кодексом, Житловим кодексом Української РСР, іншими законами, з одного боку, не встановлюються випадки, які забороняли б власнику використовувати жиле приміщення (квартиру, жилий будинок) з метою здійснення підприємницької діяльності, не пов'язаної з промисловим виробництвом, а з другого — не передбачаються умови його використання з цією метою.

З аналізу конституційного звернення та доданих до нього матеріалів вбачається неврегульованість у чинному законодавстві відносин, що виникають з приводу застосування статті 320 Кодексу у разі використання власником жилих приміщень для здійснення підприємницької діяльності. Має місце законодавча прогалина, усунення якої, як неодноразово зазначав Конституційний Суд України у своїх ухвалах, належить до повноважень Верховної Ради України та здійснюється шляхом внесення змін і доповнень до законів. Отже, такі питання непідвідомчі Конституційному Суду України.

Конституційний Суд України дійшов висновку про наявність підстав для відмови у відкритті конституційного провадження у справі відповідно до пункту 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 43, 45, 50 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

ухвалив:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Аниченка Миколи Володимировича щодо офіційного тлумачення положень статті 320 Цивільного кодексу України у взаємозв'язку з положеннями частини сьомої статті 41 Конституції України, статей 6, 7, 8, 10 Житлового кодексу Української РСР, статті 383 Цивільного кодексу України на підставі пункту 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ